

Werk

Titel: Maximu tu Marguniu Episcopu Kuth^{er}on Hymnoi Anakreonteioi

Autor: Margunius, Maximus

Verlag: Praetorius

Ort: Augustae

Jahr: 1601

Kollektion: DigiWunschbuch; Varia

Werk Id: PPN660732017

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN660732017> | LOG_0012

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=660732017>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

Τοῦ αὐτοῦ εἰς ἑαυτὸν ἐν ἔρημίᾳ
διάγοντα πέμπει πρὸς θεὸν
ἐκείνους.

Ἡ λυξ' ἐγὼ μερίμνας
ἄρην βροτοκτόνον τε,
θυμοφθόρους τ' ἐριννῆς,
παλαιγενεῖς τε κῆρας,
σύριγμά τε δράκοντα
ἐκ φωλεῶ κινῶντα
ἰϋξι λυσιγύοις,
σειρήνιον τε μολπὰν,
καὶ κρημνοκόμπον ὄμιον.
ἐμφύλιον δ' ὁμίχλην,
καὶ μαινάδα γ' ὑλαγμόν
πυριφλεγῆ γέννης,
καὶ δισκάθεκταν ἵππων
ὄρμην, πυρός τε καῦσιν,
δολίμων ὅμοι τυφώδης
τρέφει ἐοῖς ὁσῶραι
ἀνημέροισι βελέμνοισι
ἀνηλεῶς πιτρώσκων

HYM.

HYMNVS V.

*Supplex ad Deum, quo auctor se ipstū
in solitudine degentem allo-
quitur.*

C*Vras quidem refugi,
Trucesque Martis iras,
Animi vorasque Erinnyes,
Et prisca fata fugi,
Draconis & susurrum,
Salientis è cauerna,
Et illices amores,
Sireniosque cantus
Blandos, iterque praeceptis:
Sed insitam mihi illam
Caliginem, & latratum
Illum igneum Gehemæ,
Ruentiumque equorum
Vim vix mihi domandam,
Flagrationem & ignis,
Quem nutrit vsque in horas
Elatum ille Dæmon,
Inmitibus sagittis
Crudeliter petens me,*

ψυχὴν ἐμὴν ταπεινὴν,
ἐμὰς φρένας ταλαίνας.
ἔπω φυγεῖν διδάχην,
ἔπω κρατεῖν διωάδην.
μάτην δὲ μοι στεναγμός
τέρειν τε δάκρυ χεῖται.
ἀνωφελὴς δὲ ἔρημος
ἀναστροφή τε ταύτης.
ῥα κένδυλος μάτην δὲ,
Φῆυ μοι, περιστροφῆμα.
ἔοικα ναυτιῶντι,
ἔλιγγον ἠδὲ δλίνην
αἰλευέμεν διφῶντι,
κυδοιμόν τε θαλάσσης
φυσωμένης ἄληκτα.
Διοκῶν ὅς, ὀλκάδ' ἔζε
μοίρας πιν' ἔμμεν,
ἐνιζάνει μεσαῖον,
καθήμεν παρ' ἰσθμῷ,
ἔμην σάσιν πᾶσι φευγε,
ταύτην φέρων ἔσωθεν.
ἔπει τόπ' εὖ θέσθ' ἔζε,

Convul

Conuulnerare mentem
Satagens, meumq; pectus:
Hac ergo vincere usque huc.
Et his abire liber,
Miserrimus nequii.
Suspiriumque frustra,
Lacrume caduntq; inanes,
Inutilisque eremus
Colitur mihi. Ad quid autem
Pannosus (hei) lacerque
Miser eligo vagari?
Quasi nauseans oberro,
Studium cui sit omne,
Vertiginem & rotatum
Fugere, & maris tumultum,
Tu mentis usque & usque.
Qui dum hac opinione est,
Certa malum istud esse
A parte navis ortum,
Mediumque se reponit,
Malum accubatque navis:
Non effugit tumultum,
Quem nempe gestat intus;
Non, ut putabat ipse,

ὥς οἶεται, ἐν ἔλῳ.
οὕτως ἐγὼ παρέρχες
ἐκπαῖν θέλων ἀκάνθας
ἀπαθάλων ἐρώτων,
αἰσχροῖν ἰδ' ἡδονῶν τε,
ὄχλος μακρὰν γ' ἀπέστην.
τρέβες δ' ἔβην ἐρήμῃ,
τέττε ὅπως τύχοιμι.
λέληθα δ' ἐμφύτῳ
πυρὸς ἔχων βολίδας
ἐν τοαῖς κ' ἄδῃ,
αἷς οἰδεν ἔς κακόφρων
θυμοφθόρος ἀνάπην
σκαλεύμασι λαθραίοις.
αἷς ἔτόπε σένωσις,
ἔδ' ἀκρύων λιβαῖδες,
ἔδ' ἐβρότει ὠχρὺς,
ἔδ' ἄλλο μηχανήμα,
καὶ πάντα πῆς διέλθῃ,
κατασβέσαι ἔχουσιν
εἰ μὴ μόνον δροσίζοι.

Errone

Errore opinionis,
Positu à loci creatum.
Ita funditus quoq; ipse
Spinās reuellere optans
Inordinati amoris,
Cupidinisq; prauī,
Turbā procul remotus,
Habitare cæpi eremum,
Voti ut mei esse compos
Quirem. Sed ô sed ignis
Mibi esse semina intus
Vel sit, miser, nesciui :
Qua clanculum excitare
Fodicatione praua
In exitium suum ipsa
Mea mens maligna sueuit.
Hæc non restinguat vnquam
Flumen' ve lacrumarum,
Loci vel arcta claustra,
Humanæ ve vlla virtus,
Ratio vel vlla, quamvis
Peragremus vniuersa :
Nisi gratia sue alium
Instillet ipse rorem

ἐμὲ χάρις σαώσῃ,
ἔδειξεν ὅς βάτον τε
ἄφλεκτον ἐν μεγίστῃ
ἐγκειμένην πυρώσῃ.
ἔσρεψεν ὅς πυράν τε
μετάρσιον καμίνῃ,
ψύχας ἔς δροσισμὸν
ἢ λαμπραδῆχον αἰγλήν.
τί θάυμα, καὶ βαθεῖαν
λάμψη φάθῃ κατ' ὄρφναι
σελασφόροις βολῇσι
λαμπηδόνων ἑαυτῇ;
τί θάυμα; εἰ σφοδρόν τε
κατασβέσθης ἐμοῖο
κάυσωνα, ἐν σαλάξας
μικρὸν δρόσῃ σαλαγμόν.
λοιπὸν γ' ἐμοὶ τόδ' ἔωλεν
ἄμπαυμα ἐν κακοῖσι,
ἢ πρὸς βολαῖς τυράννου,
ὅπερ τε καὶ μέγιστον.
τὰ δ' ἄλλα μικρὰ πάντως,
σπασθὲν ὅσα βροτεῖη
ἀντισφύρειν ἐγνωκέν.

Μουσ

*Meus mihi ille Soter,
Rubum sacramq, qui olim
Non passus est flagrantem
Vi flammea vorari:
Et qui pyram camini
Refrigerando vertit
Rorantis in vicem auræ,
Iubens facis loco ipsam
Splendentis esse totam.
Quid ergo mirum, is idem
Lucis suæ aureæ ortu
Si illuminet profundas
Noctis meæ tenebras?
Mirum ne, si meum ille
Restinguat aridum æstum,
Rorem impluens pusillum.
Hoc unicum super mi
Solatium in malis est,
Inq, impetu tyranni,
Et maximum quidem illud.
Pusilla verò certè
Sunt profus illa cuncta,
Quæ hominum parare virtus
Studiumq, novit ullum.*

ἔρημον ἐν δέχοιο,
βιόντε ἡρεμαῖον,
ὅπως θεὸς νόοιο
κινήμάτων παρῆσι,
ἐκ νύκτα ἐκδιώκων,
καὶ Φῶς ἐὼν παρλάμπων.
χάρις γὰρ ὅψεως τίς
Φωτὸς μακρὰν γε ἔσσης;
εἰ γὰρ σκοτὸν παρείη,
ἅπερ Φάος σκεδάσκει
πῶς τοῦτ' ἀν' ἰσχυοίμεν;
καὶ πῆνός ὄρνις εἴη,
δὲ ἥρ' ποταῖται,
ἔχοι τὸ δὲ ἐκ ἀν' ἄλλως.
ὄρνις σὸς εἰμι, σῶτερ,
κεκασμένον λόγῳ σῶ.
ἄημα δὲ πλεροῖσιν,
ὅπως ἄνω φέρωμαι,
ὅπως σὲ παρσολῶμαι.

Amplectere

Amp
Vita
Vbi
Affec
Deus
Fuga
Radi
Nam
Qui
Lum
Inan
Has
Qui
Ani
Sit,
No
Pra
Vol
Rat
Tu
Tu
Vt
Pro
Co

Amplectere ergo eremum,
Vitamq³ solitariam,
Vbi Reſtor eſſe cordis
Affectuum dignatur
Deus ipſe, noctis umbras
Fugans, ſuæque lucis
Radijs micans ſerenis.
Nam gratia vlla viſus
Qui poſſit eſſe, vbi abſit
Lumen? Quis autem, vbi adſint
Inamabiles tenebræ,
Has diſſipare poſſit,
Qui eſt luce deſtitutus?
Anis licet volucris
Sit, & aërem penetret,
Non abſq³ luce id ipſum
Præſtare poſſit illa.
Volucris tua ipſe, Soter,
Ratione prædita, en, ſum,
Tu Spiritu mihi alas
Tuo leuato, ſurſum
Vt euolare, teque
Propius queam tueri,
Coramq³ te potiri.

294

καὶ φῶς δὲ εἰ ἐν ἡμῖν,
ἀμυδρόν ἐστι πάντη,
εἰ μὴ φάεος ἀνάρχῃ
λάμπιτο φαιδρότησιν.
ἔμοι δίδῃς σὺ λάμψιν
ᾧ μοι νόον κατάρδοις
ἐπὶ ῥααῖς ἀρήτοις,
προχέυμασίν τε θείοις,
βλαστὴ θεῶν ἀνάρχῃ,
ἄφθραυτὴ πατρὸς αὐγῇ.
ἀχρῶντι ἡδὲ πνοιῇ,
ρίζῃς μέσῃ καὶ αὐγῇς,
μορφῇ μία τριφεγγής,
κόσμος ὅλος σπῶσαι·
ὅπως σκότῳ ζοφῶδες
ἀμαρτὰδων ἀποδράς,
ἄκραντα συγχορεύσω
σποδικὴν χορείην
ἁσωμάτοις νόοισιν
ἀνέσπερον παρ' αἰγλήν
φάους τρισηλὶς σῆ.

Quod

Quod
Tenu
Nim
Diu
Sple
Han
Mea
-effa
-spir
Patr
Ger
Pur
Inte
Me
Et t
Salu
Scel
Vt k
Fug
In o
Cur
Qu
Vim
Lu
Ab

Quòd si qua inest mihi lux,
Tenuis profecto lux est,
Nimis & maligna, si non
Diuinitus perenni
Splendescat aucta luce.
Hanc tu mihi ede lucem,
Meam foueque mentem in-
effabili meatu, in-
spiratione dia,
Patris carentis ortu
Germen, Deique splendor,
Purissimusque flatus
Inter Patrem atque Natum
Medius triluminaris
Et unice una forma,
Saluator Vniuersi:
Scelerum, impiaque vitæ
Vt horridas tenebras
Fugiens, agam choreas
In omne letus ævum
Cum mentibus beatis,
Quæ corporum expedit æ
Vinclis, triforme ad illud
Lumen tuum, quod haud nox
Abscondere vlla nouit.